

ἜΡΜΟΥ ΤΡΙΣΜΕΓΙΣΤΟΥ ΠΟΙΜΑΝΔΡΗΣ

Ἐννοίας μοί ποτε γενομένης περὶ τῶν ὄντων καὶ μετεωρισθείσης μοι τῆς διανοίας σφόδρα, κατασχεθεισῶν μου τῶν σωματικῶν αἰσθήσεων, καθάπερ οἱ ὕπνω βεβαρημένοι ἐκ κόρου τροφῆς ἢ ἐκ κόπου σώματος, ἔδοξά τινα
1.5

ὑπερμεγέθη μέτρῳ ἀπεριορίστῳ τυγχάνοντα καλεῖν μου τὸ ὄνομα καὶ λέγοντά μοι, Τί βούλει ἀκοῦσαι καὶ θεάσασθαι, καὶ νοήσας μαθεῖν καὶ γινῶναι;

2.1

— φημί ἐγώ, Σὺ γὰρ τίς εἶ;

— Ἐγὼ μὲν, φησὶν, εἰμι ὁ Ποιμάνδρης, ὁ τῆς αὐθεντίας νοῦς· οἶδα ὃ βούλει, καὶ σύνεμί σοι πανταχοῦ.

3.1

— φημί ἐγώ, Μαθεῖν θέλω τὰ ὄντα καὶ νοῆσαι τὴν τούτων φύσιν καὶ γινῶναι τὸν θεόν· πῶς, ἔφη, ἀκοῦσαι βούλομαι.

— φησὶν ἐμοὶ πάλιν, Ἔχε νῶ σῶ ὅσα θέλεις μαθεῖν, κάγώ σε διδάξω.

4.1

τοῦτο εἰπὼν ἠλλάγη τῇ ιδέᾳ, καὶ εὐθέως πάντα μοι ἦνοικτο ῥοπή, καὶ ὀρῶ θεὸν ἀόριστον, φῶς δὲ πάντα γεγενημένα, εὐδιόν τε καὶ ἰλαρόν, καὶ ἠράσθην ἰδών. καὶ μετ' ὀλίγον σκότος κατωφερὲς ἦν, ἐν μέρει γεγενημένον,

4.5

φοβερὸν τε καὶ στυγνόν, σκολιῶς ἐσπειραμένον, ὡς <ῥφει> εἰκάσαι με· εἶτα μεταβαλλόμενον τὸ σκότος εἰς ὑγρᾶν τινα φύσιν, ἀφάτως τεταραγμένην καὶ καπνὸν ἀποδιδοῦσαν, ὡς ἀπὸ πυρός, καὶ τινα ἦχον ἀποτελοῦσαν ἀνεκλάλητον γωῶδη· εἶτα βοή ἐξ αὐτῆς ἀσυνάρθρως

4.10

ἐξεπέμπετο, ὡς εἰκάσαι φωνῇ πυρός,

5.1

ἐκ δὲ φωτὸς ..... λόγος

ἄγιος ἐπέβη τῇ φύσει, καὶ πῦρ ἄκρατον ἐξεπήδησεν ἐκ τῆς ὑγρᾶς φύσεως ἄνω εἰς ὕψος· κοῦφον δὲ ἦν καὶ ὀξύ, δραστικὸν δὲ ἅμα, καὶ ὁ ἀήρ ἐλαφρὸς ὦν ἠκολούθησε τῶ
5.5

πνεύματι, ἀναβαίνοντος αὐτοῦ μέχρι τοῦ πυρός ἀπὸ γῆς καὶ ὕδατος, ὡς δοκεῖν κρέμασθαι αὐτὸν ἀπ' αὐτοῦ· γῆ δὲ καὶ ὕδωρ ἔμενε καθ' ἑαυτὰ συμμεμιγμένα, ὡς μὴ θεωρεῖσθαι <τὴν γῆν> ἀπὸ τοῦ ὕδατος· κινούμενα δὲ ἦν διὰ τὸν ἐπιφερόμενον πνευματικὸν λόγον εἰς ἀκοήν.

6.1

ὁ δὲ Ποιμάνδρης ἐμοί, Ἐνόησας, φησί. τὴν θέαν ταύτην ὅ τι καὶ βούλεται; καὶ, Γνώσομαι, ἔφην ἐγώ. — Τὸ φῶς ἐκεῖνο, ἔφη, ἐγὼ Νοῦς ὁ σὸς θεός, ὁ πρὸ φύσεως ὑγράς τῆς ἐκ σκότους φανείσης· ὁ δὲ ἐκ Νοὸς φωτεινὸς Λόγος υἱὸς θεοῦ.

6.5

— Τί οὖν; φημί.

— Οὕτω γνώθι· τὸ ἐν σοὶ

βλέπον καὶ ἀκοῦον, λόγος κυρίου, ὁ δὲ νοῦς πατήρ θεός.

οὐ γὰρ διίστανται ἀπ' ἀλλήλων· ἕνωσις γὰρ τούτων ἐστὶν ἡ ζωή.

— Εὐχαριστῶ σοι, ἔφην ἐγώ.

— Ἀλλὰ δὴ νόει τὸ φῶς καὶ γνώριζε τοῦτο.

7.1

εἰπόντος ταῦτα ἐπὶ πλείονα χρόνον ἀντώπησέ μοι, ὥστε με τρέμειν αὐτοῦ τὴν ιδέαν· ἀνανεύσαντος δέ, θεωρῶ ἐν τῷ νοῖ μου τὸ φῶς ἐν δυνάμεσιν ἀναριθμήτοις ὄν, καὶ κόσμον ἀπεριόριστον γεγεννημένον, καὶ περισχεσθαι τὸ πῦρ

7.5

δυνάμει μεγίστη, καὶ στάσιν ἐσχηκέναι κρατούμενον· ταῦτα δὲ ἐγὼ διεινόηθην ὁρῶν διὰ τὸν τοῦ Ποιμάνδρου λόγον.

8.1

ὡς δὲ ἐν ἐκπλήξει μου ὄντος, φησί πάλιν ἐμοί, Εἶδες ἐν τῷ νῷ τὸ ἀρχέτυπον εἶδος, τὸ προάρχον τῆς ἀρχῆς τῆς ἀπεράντου· ταῦτα ὁ Ποιμάνδρης ἐμοί.

— Τὰ οὖν, ἐγὼ φημι, στοιχεῖα τῆς φύσεως πόθεν ὑπέστη;

8.5

— πάλιν ἐκεῖνος πρὸς ταῦτα, Ἐκ βουλῆς θεοῦ, ἥτις λαβοῦσα τὸν Λόγον καὶ ἰδοῦσα τὸν καλὸν κόσμον ἐμιμήσατο, κοσμοποιηθεῖσα διὰ τῶν ἑαυτῆς στοιχείων καὶ γεννημάτων ψυχῶν.

9.1

ὁ δὲ Νοῦς ὁ θεός, ἀρρενόθηλος ὢν, ζωὴ καὶ φῶς ὑπάρχων, ἀπεκύησε λόγῳ ἕτερον Νοῦν δημιουργόν, ὃς θεὸς τοῦ πυρὸς καὶ πνεύματος ὢν, ἐδημιούργησε διοικητὰς τινὰς ἐπτὰ, ἐν κύκλοις περιέχοντας τὸν αἰσθητὸν κόσμον, καὶ ἡ

9.5

διοίκησις αὐτῶν εἰμαρμένη καλεῖται.

10.1

ἐπήδησεν εὐθύς ἐκ τῶν κατωφερῶν στοιχείων [τοῦ θεοῦ] ὁ τοῦ θεοῦ Λόγος εἰς τὸ καθαρὸν τῆς φύσεως δημιούργημα, καὶ ἠνώθη τῷ δημιουργῷ Νῷ (ὁμοούσιος γὰρ ἦν), καὶ κατελείφθη [τὰ] ἄλογα τὰ κατωφερῆ τῆς φύσεως στοιχεῖα,

10.5

ὡς εἶναι ὕλην μόνην.

11.1

ὁ δὲ δημιουργὸς Νοῦς σὺν τῷ

Λόγῳ, ὁ περίσχων τοὺς κύκλους καὶ δινῶν ροίζω, ἔστρεψε
τὰ ἑαυτοῦ δημιουργήματα καὶ εἶασε στρέφεσθαι ἀπ' ἀρχῆς
ἀορίστου εἰς ἀπέραντον τέλος· ἄρχεται γάρ, οὐ λήγει· ἡ δὲ

11.5

τούτων περιφορά, καθὼς ἠθέλησεν ὁ Νοῦς, ἐκ τῶν κατωφερῶν
στοιχείων ζῶα ἤνεγκεν ἄλογα (οὐ γὰρ ἐπέιχε τὸν
Λόγον), ἀήρ δὲ πετεινὰ ἤνεγκε, καὶ τὸ ὕδωρ νηκτά·
διακεχώρισται δὲ ἀπ' ἀλλήλων ἢ τε γῆ καὶ τὸ ὕδωρ, καθὼς
ἠθέλησεν ὁ Νοῦς, καὶ <ἡ γῆ> ἐξήνεγκεν ἀπ' αὐτῆς ἃ εἶχε

11.10

ζῶα τετράποδα <καὶ> ἔρπετά, θηρία ἄγρια καὶ ἡμερα.

12.1

ὁ δὲ πάντων πατήρ ὁ Νοῦς, ὦν ζωὴ καὶ φῶς,
ἀπεκύησεν Ἄνθρωπον αὐτῷ ἴσον, οὗ ἠράσθη ὡς ἰδίου τόκου·
περικαλλῆς γάρ, τὴν τοῦ πατρὸς εἰκόνα ἔχων· ὄντως γὰρ
καὶ ὁ θεὸς ἠράσθη τῆς ἰδίας μορφῆς, παρέδωκε τὰ ἑαυτοῦ

12.5

πάντα δημιουργήματα,

13.1

καὶ κατανοήσας δὲ τὴν τοῦ

Δημιουργοῦ κτίσιν ἐν τῷ πυρί, ἠβουλήθη καὶ αὐτὸς δημιουργεῖν,
καὶ συνεχωρήθη ἀπὸ τοῦ πατρὸς· γενόμενος ἐν τῇ
δημιουργικῇ σφαίρᾳ, ἔξων τὴν πᾶσαν ἐξουσίαν, κατενόησε

13.5

τοῦ ἀδελφοῦ τὰ δημιουργήματα, οἱ δὲ ἠράσθησαν αὐτοῦ,
ἕκαστος δὲ μετεδίδου τῆς ἰδίας τάξεως· καὶ καταμαθὼν
τὴν τούτων οὐσίαν καὶ μεταλαβὼν τῆς αὐτῶν φύσεως
ἠβουλήθη ἀναρρῆξαι τὴν περιφέρειαν τῶν κύκλων, καὶ τὸ κράτος
τοῦ ἐπικειμένου ἐπὶ τοῦ πυρὸς κατανοῆσαι.

14.1

καὶ ὁ τοῦ τῶν θνητῶν κόσμου καὶ τῶν ἀλόγων ζώων
ἔχων πᾶσαν ἐξουσίαν διὰ τῆς ἁρμονίας παρέκυψεν,
ἀναρρῆξας τὸ κύτος, καὶ ἔδειξε τῇ κατωφερεῖ φύσει τὴν καλὴν
τοῦ θεοῦ μορφήν, ὃν ἰδοῦσα ἀκόρεστον κάλλος <καὶ>

14.5

πᾶσαν ἐνέργειαν ἐν ἑαυτῷ ἔχοντα τῶν διοικητόρων τὴν τε
μορφήν τοῦ θεοῦ ἐμειδίασεν ἔρωτι, ὡς ἅτε τῆς καλλίστης
μορφῆς τοῦ Ἀνθρώπου τὸ εἶδος ἐν τῷ ὕδατι ἰδοῦσα καὶ τὸ
σκίασμα ἐπὶ τῆς γῆς. ὁ δὲ ἰδὼν τὴν ὁμοίαν αὐτῷ μορφήν ἐν
αὐτῇ οὖσαν ἐν τῷ ὕδατι, ἐφίλησε καὶ ἠβουλήθη αὐτοῦ

14.10

οἰκεῖν· ἅμα δὲ τῇ βουλήῃ ἐγένετο ἐνέργεια, καὶ ὤκησε τὴν ἄλογον μορφήν· ἡ δὲ φύσις λαβοῦσα τὸν ἐρώμενον περιεπλάκη ὅλη καὶ ἐμίγησαν· ἐρώμενοι γὰρ ἦσαν.

15.1

καὶ διὰ τοῦτο παρὰ πάντα τὰ ἐπὶ γῆς ζῶα διπλοῦς ἐστιν ὁ ἄνθρωπος, θνητὸς μὲν διὰ τὸ σῶμα, ἀθάνατος δὲ διὰ τὸν οὐσιώδη ἄνθρωπον· ἀθάνατος γὰρ ὢν καὶ πάντων τὴν ἐξουσίαν ἔχων, τὰ θνητὰ πάσχει ὑποκείμενος τῇ εἰμαρμένῃ.

15.5

ὑπεράνω οὖν ὢν τῆς ἀρμονίας ἐναρμόνιος γέγονε δοῦλος ἀρρενοθήλυσ δὲ ὢν, ἐξ ἀρρενοθήλεος ὢν πατρὸς καὶ ἄϋπνος ἀπὸ ἀϋπνου ..... κρατεῖται.

16.1

καὶ μετὰ ταῦτα, Νοῦς ὁ ἐμός· καὶ αὐτὸς γὰρ ἐρῶ τοῦ λόγου. ὁ δὲ Ποιμάνδρης εἶπε, Τοῦτό ἐστι τὸ κεκρυμμένον μυστήριον μέχρι τῆσδε τῆς ἡμέρας. ἡ γὰρ φύσις ἐπιμιγεῖσα τῷ Ἀνθρώπῳ ἠνεγκέ τι θαῦμα

16.5

θαυμασιώτατον· ἔχοντος γὰρ αὐτοῦ τῆς ἀρμονίας τῶν ἐπτά τὴν φύσιν, οὗς ἔφην σοι ἐκ πυρὸς καὶ πνεύματος, οὐκ ἀνέμενεν ἡ φύσις, ἀλλ' εὐθύς ἀπεκύησεν ἐπτά ἀνθρώπους, πρὸς τὰς φύσεις τῶν ἐπτά διοικητόρων, ἀρρενοθήλεας καὶ μεταρσίους.

16.10

καὶ μετὰ ταῦτα, ὦ Ποιμάνδρη, εἰς μεγάλην γὰρ νῦν ἐπιθυμίαν ἦλθον καὶ ποθῶ ἀκοῦσαι· μὴ ἔκτρεχε. καὶ ὁ Ποιμάνδρης εἶπεν, Ἀλλὰ σιώπα. οὕτω γὰρ σοι ἀνήπλωσα τὸν πρῶτον λόγον. — Ἰδοὺ σιωπῶ, ἔφην ἐγώ.

17.1

Ἐγένετο οὖν, ὡς ἔφην, τῶν ἐπτά τούτων ἡ γένεσις τοιῶδε τρόπῳ· θηλυκὴ γὰρ <γῆ> ἦν καὶ ὕδωρ ὀχευτικόν, τὸ δὲ ἐκ πυρὸς πέπειρον. ἐκ δὲ αἰθέρος τὸ πνεῦμα ἔλαβε καὶ ἐξήνεγκεν ἡ φύσις τὰ σώματα πρὸς τὸ εἶδος τοῦ

17.5

Ἀνθρώπου. ὁ δὲ Ἄνθρωπος ἐκ ζωῆς καὶ φωτὸς ἐγένετο εἰς ψυχὴν καὶ νοῦν, ἐκ μὲν ζωῆς ψυχὴν, ἐκ δὲ φωτὸς νοῦν, καὶ ἔμεινεν οὕτω τὰ πάντα τοῦ αἰσθητοῦ κόσμου μέχρι περιόδου τέλους <καὶ> ἀρχῶν γενῶν.

18.1

ἄκουε λοιπόν, ὄν ποθεῖς λόγον ἀκοῦσαι. τῆς περιόδου πεπληρωμένης ἐλύθη ὁ πάντων σύνδεσμος ἐκ βουλήs θεοῦ· πάντα γὰρ ζῶα ἀρρενοθήλεα ὄντα διελύετο ἅμα τῷ ἀνθρώπῳ καὶ ἐγένετο τὰ μὲν ἀρρενικὰ ἐν μέρει, τὰ δὲ

18.5

θηλυκά ὁμοίως. ὁ δὲ θεὸς εὐθύς εἶπεν ἀγίῳ λόγῳ,
Αὐξάνεσθε ἐν αὐξήσει καὶ πληθύνεσθε ἐν πλήθει πάντα τὰ
κτίσματα καὶ δημιουργήματα, καὶ ἀναγνωρισάτω <ὁ>
ἐννους ἑαυτὸν ὄντα ἀθάνατον, καὶ τὸν αἴτιον τοῦ θανάτου
ἔρωτα, καὶ πάντα τὰ ὄντα.

19.1

τοῦτο εἰπόντος, ἡ πρόνοια διὰ τῆς εἰμαρμένης καὶ
ἁρμονίας τὰς μίξεις ἐποίησατο, καὶ τὰς γενέσεις κατέστησε,
καὶ ἐπληθύνθη κατὰ γένος τὰ πάντα καὶ ὁ ἀναγνωρίσας
ἑαυτὸν ἐλήλυθεν εἰς τὸ περιούσιον ἀγαθόν, ὁ δὲ

19.5

ἀγαπήσας τὸ ἐκ πλάνης ἔρωτος σῶμα, οὗτος μένει ἐν τῷ
σκότει πλανώμενος, αἰσθητῶς πάσχων τὰ τοῦ θανάτου.

20.1

— Τί τοσοῦτον ἀμαρτάνουσιν, ἔφην ἐγώ, οἱ ἀγνοοῦντες,
ἵνα στερηθῶσι τῆς ἀθανασίας; — Ἔοικας, ὦ οὗτος, τούτων
μὴ πεφροντικένοι ὦν ἤκουσας. οὐκ ἔφην σοι νοεῖν;
— Νοῶ καὶ μιμνήσκομαι, εὐχαριστῶ δὲ ἅμα. — Εἰ ἐνόησας,

20.5

εἰπέ μοι, διὰ τί ἄξιοί εἰσι τοῦ θανάτου οἱ ἐν τῷ θανάτῳ
ὄντες; — Ὅτι προκατάρχεται τοῦ οἰκείου σώματος τὸ
στυγνὸν σκότος, ἐξ οὗ ἡ ὑγρὰ φύσις, ἐξ ἧς τὸ σῶμα συνέστηκεν
ἐν τῷ αἰσθητῷ κόσμῳ, ἐξ οὗ θάνατος ἀρδεύεται.

21.1

— Ἐνόησας ὀρθῶς, ὦ οὗτος. κατὰ τί δὲ «ὁ νοήσας
ἑαυτὸν εἰς αὐτὸν χωρεῖ», ὅπερ ἔχει ὁ τοῦ θεοῦ λόγος;
— φημί ἐγώ, Ὅτι ἐκ φωτὸς καὶ ζωῆς συνέστηκεν ὁ πατήρ
τῶν ὄλων, ἐξ οὗ γέγονεν ὁ Ἄνθρωπος. — Εὖ φῆς λαλῶν·

21.5

φῶς καὶ ζωὴ ἐστὶν ὁ θεὸς καὶ πατήρ, ἐξ οὗ ἐγένετο ὁ
Ἄνθρωπος. ἐὰν οὖν μάθης αὐτὸν ἐκ ζωῆς καὶ φωτὸς ὄντα
καὶ ὅτι ἐκ τούτων τυγχάνεις, εἰς ζωὴν πάλιν χωρήσεις.

ταῦτα ὁ Ποιμάνδρης εἶπεν. — Ἄλλ' ἔτι μοι εἰπέ, πῶς εἰς
ζωὴν χωρήσω ἐγώ, ἔφην, ὦ Νοῦς ἐμός; φησὶ γὰρ ὁ θεός·

21.10

»ὁ ἐννους ἄνθρωπος ἀναγνωρισάτω ἑαυτόν».

22.1

οὐ

πάντες γὰρ ἄνθρωποι νοῦν ἔχουσιν; — Εὐφήμει, ὦ οὗτος,
λαλῶν· παραγίνομαι αὐτὸς ἐγώ ὁ Νοῦς τοῖς ὁσίοις καὶ ἀγαθοῖς
καὶ καθαροῖς καὶ ἐλεήμοσι, τοῖς εὐσεβοῦσι, καὶ ἡ παρουσία

22.5

μου γίνεται βοήθεια, και εὐθύς τὰ πάντα γνωρίζουσι
καὶ τὸν πατέρα ἰλάσκονται ἀγαπητικῶς καὶ εὐχαριστοῦσιν
εὐλογοῦντες καὶ ὑμνοῦντες τεταγμένως πρὸς αὐτὸν τῆ
στοργῆ, καὶ πρὸ τοῦ παραδοῦναι τὸ σῶμα ἰδίῳ θανάτῳ
μυσάττονται τὰς αἰσθήσεις, εἰδότες αὐτῶν τὰ ἐνεργήματα·
22.10

μᾶλλον δὲ οὐκ ἔάσω αὐτὸς ὁ Νοῦς τὰ προσπίπτοντα ἐνεργήματα
τοῦ σώματος ἐκτελεσθῆναι. πυλωρὸς ὢν ἀποκλείσω
τὰς εἰσόδους τῶν κακῶν καὶ αἰσχυρῶν ἐνεργημάτων, τὰς
ἐνθυμήσεις ἐκκόπτων.

23.1

τοῖς δὲ ἀνοήτοις καὶ κακοῖς

καὶ πονηροῖς καὶ φθονεροῖς καὶ πλεονέκταις καὶ φονεῦσι
καὶ ἀσεβέσι πόρρωθέν εἰμι, τῷ τιμωρῷ ἐκχωρήσας δαίμονι,
ὅστις τὴν ὀξύτητα τοῦ πυρὸς προσβάλλων † θρώσκει αὐτὸν †
23.5

αἰσθητικῶς καὶ μᾶλλον ἐπὶ τὰς ἀνομίας αὐτὸν ὀπλίζει, ἵνα
τύχη πλείονος τιμωρίας, καὶ οὐ παύεται ἐπ' ὀρέξεις ἀπλέτους
τὴν ἐπιθυμίαν ἔχων, ἀκορέστως σκοτομαχῶν, καὶ † τοῦτον †
βασανίζει, καὶ ἐπ' αὐτὸν πῦρ ἐπὶ τὸ πλεῖον αὐξάνει.

24.1

— Εὖ μοι πάντα, ὡς ἐβουλόμην, ἐδίδαξας, ὦ Νοῦς,
ἔτι δέ μοι εἰπέ <περὶ> τῆς ἀνόδου τῆς γινομένης. — πρὸς
ταῦτα ὁ Ποιμάνδρης εἶπε, Πρῶτον μὲν ἐν τῇ ἀναλύσει τοῦ
σώματος τοῦ ὑλικοῦ παραδίδως αὐτὸ τὸ σῶμα εἰς ἀλλοίωσιν,
24.5

καὶ τὸ εἶδος ὃ εἶχες ἀφανὲς γίνεται, καὶ τὸ ἦθος τῷ δαίμονι
ἀνεργητὸν παραδίδως, καὶ αἱ αἰσθήσεις τοῦ σώματος
εἰς τὰς ἑαυτῶν πηγὰς ἐπανέρχονται, μέρη γινόμεναι καὶ
πάλιν συνανιστάμεναι εἰς τὰς ἐνεργείας. καὶ ὁ θυμὸς καὶ ἡ
ἐπιθυμία εἰς τὴν ἄλογον φύσιν χωρεῖ.

25.1

καὶ οὕτως

ὀρμᾶ λοιπὸν ἄνω διὰ τῆς ἀρμονίας, καὶ τῆ πρώτῃ ζώνῃ
δίδωσι τὴν αὐξητικὴν ἐνέργειαν καὶ τὴν μειωτικὴν, καὶ τῆ
δευτέρᾳ τὴν μηχανὴν τῶν κακῶν, δόλον ἀνεργητὸν, καὶ τῆ
25.5

τρίτῃ τὴν ἐπιθυμητικὴν ἀπάτην ἀνεργητὸν, καὶ τῆ
τετάρτῃ τὴν ἀρχοντικὴν προφανίαν ἀπλεονέκτητον, καὶ τῆ
πέμπτῃ τὸ θράσος τὸ ἀνόσιον καὶ τῆς τόλμης τὴν προπέτειαν,
καὶ τῆ ἕκτη τὰς ἀφορμὰς τὰς κακὰς τοῦ πλοῦτου
ἀνεργητῆς, καὶ τῆ ἑβδόμῃ ζώνῃ τὸ ἐνεδρεῦον ψεῦδος.

25.10

26.1

καὶ τότε γυμνωθεὶς ἀπὸ τῶν τῆς ἁρμονίας ἐνεργημάτων γίνεται ἐπὶ τὴν ὀγδοατικὴν φύσιν, τὴν ἰδίαν δύναμιν ἔχων, καὶ ὑμνεῖ σὺν τοῖς οὖσι τὸν πατέρα· συγχαίρουσι δὲ οἱ παρόντες τῇ τούτου παρουσίᾳ, καὶ ὁμοιωθεὶς τοῖς

26.5

συνουσίῃσιν ἀκούει καὶ τινῶν δυνάμεων ὑπὲρ τὴν ὀγδοατικὴν φύσιν φωνῆ τινι ἡδεῖα ὑμνουσῶν τὸν θεόν· καὶ τότε τάξει ἀνέρχονται πρὸς τὸν πατέρα, καὶ αὐτοὶ εἰς δυνάμεις ἑαυτοὺς παραδιδόασιν, καὶ δυνάμεις γενόμενοι ἐν θεῷ γίνονται. τοῦτό ἐστι τὸ ἀγαθὸν τέλος τοῖς γνῶσιν ἐσχηκόσι,

26.10

θεωθῆναι. λοιπόν, τί μέλλεις; οὐχ ὡς πάντα παραλαβὼν καθοδηγὸς γίνῃ τοῖς ἀξίοις, ὅπως τὸ γένος τῆς ἀνθρωπότητος διὰ σοῦ ὑπὸ θεοῦ σωθῆ;

27.1

ταῦτα εἰπὼν ὁ Ποιμάνδρης ἐμοὶ ἐμίγη ταῖς δυνάμεσιν. ἐγὼ δὲ εὐχαριστήσας καὶ εὐλογήσας τὸν πατέρα τῶν ὅλων ἀνείθην ὑπ' αὐτοῦ δυναμωθεὶς καὶ διδαχθεὶς τοῦ παντός τὴν φύσιν καὶ τὴν μεγίστην θέαν, καὶ ἦργμα κηρύσσειν

27.5

τοῖς ἀνθρώποις τὸ τῆς εὐσεβείας καὶ γνώσεως κάλλος, Ὡ λαοί, ἄνδρες γηγενεῖς, οἱ μέθη καὶ ὕπνω ἑαυτοὺς ἐκδεδωκότες καὶ τῇ ἀγνωσίᾳ τοῦ θεοῦ, νήψατε, παύσασθε δὲ κραιπαλῶντες, θελγόμενοι ὕπνω ἀλόγῳ.

28.1

Οἱ δὲ ἀκούσαντες παρεγένοντο ὁμοθυμαδόν. ἐγὼ δὲ φημι, Τί ἑαυτοὺς, ὧ ἄνδρες γηγενεῖς, εἰς θάνατον ἐκδεδώκατε, ἔχοντες ἐξουσίαν τῆς ἀθανασίας μεταλαβεῖν; μετανοήσατε, οἱ συνοδεύσαντες τῇ πλάνῃ καὶ συγκοινωνήσαντες

28.5

τῇ ἀγνοίᾳ· ἀπαλλάγητε τοῦ σκοτεινοῦ φωτός, μεταλάβετε τῆς ἀθανασίας, καταλείψαντες τὴν φθοράν.

29.1

καὶ οἱ μὲν αὐτῶν καταφλυαρήσαντες ἀπέστησαν, τῇ τοῦ θανάτου ὁδῷ ἑαυτοὺς ἐκδεδωκότες, οἱ δὲ παρεκάλουν διδαχθῆναι, ἑαυτοὺς πρὸ ποδῶν μου ρίψαντες. ἐγὼ δὲ ἀναστήσας αὐτοὺς καθοδηγὸς ἐγενόμην τοῦ γένους, τοὺς λόγους

29.5

διδάσκων, πῶς καὶ τίνι τρόπῳ σωθήσονται, καὶ ἔσπειρα αὐτοῖς τοὺς τῆς σοφίας λόγους καὶ ἐτράφησαν ἐκ τοῦ ἀμβροσίου ὕδατος. ὁψίας δὲ γενομένης καὶ τῆς τοῦ ἡλίου

αὐγῆς ἀρχομένης δύεσθαι ὅλης, ἐκέλευσα αὐτοῖς εὐχαριστεῖν
τῷ θεῷ καὶ ἀναπληρώσαντες τὴν εὐχαριστίαν ἕκαστος
29.10

ἐτράπη εἰς τὴν ἰδίαν κοίτην.

30.1

ἐγὼ δὲ τὴν εὐεργεσίαν τοῦ Ποιμάνδρου ἀνεγραψάμην
εἰς ἑμαυτόν, καὶ πληρωθεὶς ὧν ἤθελον ἐξηυφράνθην.
ἐγένετο γὰρ ὁ τοῦ σώματος ὕπνος τῆς ψυχῆς νῆψις, καὶ
ἡ κάμυσις τῶν ὀφθαλμῶν ἀληθινὴ ὄρασις, καὶ ἡ σιωπὴ
30.5

μου ἐγκύμων τοῦ ἀγαθοῦ, καὶ ἡ τοῦ λόγου ἐκφορὰ γεννήματα
ἀγαθῶν. τοῦτο δὲ συνέβη μοι λαβόντι ἀπὸ τοῦ νοός μου,
τουτέστι τοῦ Ποιμάνδρου, τοῦ τῆς αὐθεντίας λόγου.
θεόπνους γενόμενος τῆς ἀληθείας ἦλθον. διὸ δίδωμι ἐκ ψυχῆς
καὶ ἰσχύος ὅλης εὐλογίαν τῷ πατρὶ θεῷ.

31.1

ἅγιος ὁ θεὸς καὶ πατὴρ τῶν ὅλων.
ἅγιος ὁ θεός, οὗ ἡ βουλή τελεῖται ἀπὸ τῶν ἰδίων δυνάμεων.
ἅγιος ὁ θεός, ὃς γνωσθῆναι βούλεται καὶ γινώσκεται τοῖς
31.5

ἰδίοις.

ἅγιος εἶ, ὁ λόγῳ συστησάμενος τὰ ὄντα.
ἅγιος εἶ, οὗ πᾶσα φύσις εἰκὼν ἔφυ.
ἅγιος εἶ, ὃν ἡ φύσις οὐκ ἐμόρφωσεν.
ἅγιος εἶ, ὁ πάσης δυνάμεως ἰσχυρότερος.

31.10

ἅγιος εἶ, ὁ πάσης ὑπεροχῆς μείζων.
ἅγιος εἶ, ὁ κρείττων τῶν ἐπαίνων.
δέξαι λογικὰς θυσίας ἀγνὰς ἀπὸ ψυχῆς καὶ καρδίας
πρὸς σὲ ἀνατεταμένης, ἀνεκλάλητε, ἄρρητε, σιωπῇ φωνοῦμενε.
32.1

αἰτουμένῳ τὸ μὴ σφαλῆναι τῆς γνώσεως τῆς
κατ' οὐσίαν ἡμῶν ἐπίνευσόν μοι καὶ ἐνδυνάμωσόν με,
καὶ τῆς χάριτος ταύτης φωτίσω τοὺς ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ γένους,
μοῦ ἀδελφούς, υἱοὺς δὲ σοῦ. διὸ πιστεύω καὶ μαρτυρῶ· εἰς
32.5

ζῶην καὶ φῶς χωρῶ. εὐλογητὸς εἶ, πάτερ. ὁ σὸς ἄνθρωπος
συναγιάζειν σοι βούλεται, καθὼς παρέδωκας αὐτῷ τὴν
πᾶσαν ἐξουσίαν.

=====